

[Jørgen Peder Hansen.]

Jeg lyttede også med meget stor interesse til hr. Aksel Larsen, der talte med næsten majestætisk tonefald, da han omtalte Københavnsproblemerne. Det er, som om hr. Aksel Larsen er i besiddelse af en vis overfølsomhed, når det drejer sig om at vurdere København og provinsen, rent bortset fra at jeg syntes hr. Vivike havde misforstået ændringsforslaget totalt. Men det må vi jo lade ligge ved denne lejlighed. Jeg vil da bare sige til hr. Aksel Larsen og til hr. Jørgen Andersen: det må da være tilladt under udvalgsarbejdet at stille ændringsforslag, når det nu engang er vort ønske at fremme et bestemt synspunkt. Det kan der da ikke være noget forkert i. Det er at følge den almindelige parlamentariske skik her i folketinget, og jeg må bede hr. Jørgen Andersen om at underkaste denne praksis, som anvendes tilbagevendende, et nøjere studium, fordi vi så kan undgå at bruge tid på at svare på den slags spørgsmål.

Så blot til hr. Hans Kjær dette: det var mærkeligt at lytte til hr. Hans Kjærs indlæg, for han mente på den ene side ikke, at det ville betyde noget som helst, om man imødekom blot de svageste ønsker fra provinsen. Omvendt var der næsten harme i hr. Hans Kjærs tonefald, da han her fra talerstolen sagde, at når vi nu fik den nye kreditordning, herregud, så betød det jo ikke noget, for så havde man opnået alle mulige fordele, men samtidig hørte vi ikke alverden om, hvad frihavnen betød for Københavnsområdet. Hvis nu frihavnen — og det har jeg lige forstået her til sidst — ikke betyder ret meget, så skulle vi måske alligevel være skredet til at indfri nogle af de ønsker, selveste regeringen har haft om at nedlægge frihavnen. Jeg er da meget overrasket over, at man fra så mange sider hævder, at princippet i toldloven vil falde til jorden, hvis dette lille beskedne forslag skulle gå igennem, mens man ikke synes, at princippet er faldet til jorden, når man bibeholder en indbygget skævhed af et formidabelt format som frihavnen.

Hans Kjær: Jeg skal undlade at karakterisere hr. Jørgen Peder Hansens stemmeføring, om den var harm eller entusiastisk, eller hvad den var, men jeg savnede faktisk endnu en gang logik i tankegangen.

Det, der gør det betænkeligt at ændre lovforslaget, er jo netop det, at man ødelægger en stor lov for at imødekomme et ønske, der har en lille betydning. Den lille betydning belyste jeg i mit sidste korte indlæg med henvisning til bilag 4, og hr. Jørgen Peder Hansen har jo deltaget i hvert fald i størsteparten af de 12 møder, der har været holdt i dette udvalg, og har også været igennem hele problematikken om, hvorvidt vi skulle nedlægge frihavnen eller ej. Jeg forstår ikke, at man nu pludselig finder ud af, at det skal man. Hvor er sammenhængen?

Hr. Peter Jørgensen siger: havde man bare foreslået det. Men hvad gavner det Århus i forhold til Hamborg? Var det kun Århus, man ville gavne med dette ændringsforslag, hvorfor stillede man så ikke forslag om Århus? Jeg ville også have stemt imod det, for det er der heller ingen saglig begrundelse for, men der må da være en idé i at give en bemyndigelse, som må kunne lukke videre op. Er det overhovedet gennemtænkt, det her?

Jørgen Andersen: Jeg vil gerne sige til hr. Jørgen Peder Hansen, at det kunne da aldrig falde mig ind at anfægte hans parlamentariske ret til at stille et ændringsforslag. Det mener jeg heller ikke jeg har gjort. Har han fået den opfattelse, så er den i hvert fald forkert.

Men sin begrundelse for ændringsforslaget fører han derhen, at det giver et minus til Danmark og et plus til Hamborg. Jeg vil dog gerne gøre hr. Jørgen Peder Hansen opmærksom på — jeg tror i og for sig, han ved det i forvejen — at de samme erhvervsorganisationer og de samme kommunale udvalg og kommunalbestyrelser, som har haft foretræde for udvalget, har anbefalet og fastholdt, at Københavns Frihavn ikke skulle nedlægges, men opretholdes. Det er de samme, der anbefaler det, som også advarer imod tendensen imod Hamborg. Så kan man sige: ja men hvis man opretter frihavnsfaciliteter i provinshavnene, så har man et værn derimod. Men i en lang årrække, hvor vi havde frihavnsfaciliteter i så at sige alle provinshavne, lå der stadig væk store varemængder oplagret i Hamborg. Det kunne ikke forhindres, og så skulle det, at man nøjes med en eller to havne, eller jeg